

enten Regnskabet forelægges Rigsraadet til Betænkning eller til Beslutning, erholder det dermed officiel Kundskab om de Overskridelser af de finantfelle Love, som ikke maatte være billige af det, efterat disse Overskridelser have fundet Sted, først sammentrædende Rigsraad, for hvilket de steds blive at forelægge, ligesom Rigsraadet overhovedet erholder fuldstændig Kundskab om alle afholdte Udgifter, og det vil da, naar dertil findes Anledning, kunne paakalde Ministerens Ansvar, hvilket ved en nærmere Underfølgelse turde vise sig at være i alt Bæsentligt netop den samme Myndighed, som for Tiden er tillagt Kongerigets Rigsdag.

Jeg skal nu gaae over til at omtale nogle enkelte Bestemmelser, som udvide Regjeringens Myndighed i enkelte specielle Forhold udover hvad der har været bestemt i Grundloven af 5te Juni 1849, en Udvidelse, som Nogle have villet anseer lige betænkkelig med Hensyn til Kongens Magt og Myndighed og Folkerepresentationens Stilling.

Den første af disse Bestemmelser er den allerede i Forordningen af 26de Juli 1854 givne, i Udkastets § 37 bibeholdte Forfrist, at Kongen udnævner hver Rigsforsamlings Præsident. Med Hensyn hertil skal jeg bemærke, at det staaer til Ministeriet ved den i den 6te midlertidige Bestemmelse forbeholdte Revision af Rigsraadets Forretningsorden af 4de December 1854 at bevirke, at Præsidenten ei paa en utilbørlig Maade skal kunne beherske Forretningernes Gang; og i Henhold hertil har Ministeriet da fundet overveiende Betænklighed ved at forandre den engang i Forordningen af 26de Juli givne Bestemmelse, just fordi den er støttet paa Hensynet til, at man i Hertugdømmerne vil have Betænklighed ved, at Forsamlingen selv, i hvilken de danske Medlemmer have en afgjort Pluralitet, gaves Myndighed til at vælge dens Præsident.

Det Samme gælder om de tvende andre her af mig tilsigtede Bestemmelser, nemlig Udkastets §§ 20 og 22, hvorved det forbeholdes Regjeringen, under Sagttagelse af de der fore-

skrevne Former, at afgjøre Spørgsmaal om Dyrighedsmyndighedens Grændser i fælles Anliggender og opstaaet Tvivl mellem Rigsraadet og en Landsdeels Repræsentation om, hvorvidt et Anliggende hører til de fælles eller særlige.

Foreløbigen skal jeg med Hensyn til den rette Forstaaelse af den førstnævnte Bestemmelse bemærke, at, da Grundloven af 5te Juni 1849 § 77 ved Grundlovsbestemmelsen af Dags Dato om nyssmeldte Grundlovs Indskrænkning ei er hævet, saa vil det have sit Forblivende derved, at ifølge denne Paragraph er i Kongeriget den vedkommende Ret competent til at afgjøre ethvert Spørgsmaal om Dyrighedsmagtens Omraade, naar det paaankede Dyrighedsdecret angaaer et særligt Anliggende, men, naar Dyrighedsdecretet angaaer et fælles Anliggende, saa har Ministeriet anseet det som en Følge af Grundlovsbestemmelsens § 6, at vedkommende Ret i Kongeriget ei kan retsgyldigen afgjøre Spørgsmaalet om Dyrighedsmagtens Omfang med Hensyn til det foreliggende fælles Anliggende, og der maatte da i Udkastet optages en Bestemmelse om, hvorledes slige Conflictter skulde afgjøres. Det Samme var Tilfældet med Hensyn til Hertugdømmerne, hvor slige Spørgsmaal (som Reglen ogsaa var i Kongeriget før Grundloven af 5te Juni 1849) afgjordes af Kongen; der maatte ogsaa her for de fælles Anliggenders Vedkommende træffes den samme Regel som for Kongeriget. Ministeriet kunde da ei ligefrem gøre den i den danske Grundlov § 77 givne Forfrist anvendelig for Monarchiets fælles Anliggender.

Det har da været undergivet Overveelse i Ministeriet, om der ei i det danske Monarchie, som i flere andre constitutionelle Stater, kunde organiseres en uafhængig Statsautoritet (cour d'état), der skulde afgjøre slige Spørgsmaal for Monarchiets fælles Anliggenders Vedkommende, og end mere med Hensyn til det vigtigere Spørgsmaal om Afgjørelsen af Tvivl om Rigsraadets og en Landsdeels Repræsentations gjensidige Competence (§ 22). Ministeriet maatte imidlertid holde for, at det vilde have sine store Betænkligheder at organisere en slig Autoritet uden Medvirkning af en fuldstændig